

ΜΠρΑΘ 1940/2014

Πρόεδρος: Χ. Γεωργακόπουλος, Πρωτοδίκης

Δικηγόροι: Γ.-Α. Ζάννος, Β. Γαβρίλης

Η «δίκαιη αποζημίωση», κατά την έννοια του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχείο β` της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ, είναι αυτο-τελής έννοια του δικαίου της Ένωσης, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο ενιαίο σε όλα τα κράτη-μέλη που έχουν εισαγάγει εξαίρεση ιδιωτικής αντιγραφής, ανεξαρ-τήτως της ευχέρειας που τους παρέχεται να καθορίζουν, εντός των ορίων που επιβάλλονται από το δίκαιο της Ένωσης, και ιδίως από την ως άνω Οδηγία, τη μορφή, τις λεπτομέρειες χρηματοδότησης και είσπραξης και το ύψος της ως άνω δίκαιης αποζημίωσης (Βλ. ΔΕΕ, Απόφαση της 21.10.2010 επί της υπόθεσης C-467/2008, Padawan SL vs. SGAE, Συλλογή 2010, σελ. 1-10055 επ., σκέψη 37). Όσον αφορά δε, τη σημασία που έχει το κριτήριο της ζημίας του δημιουργού για τον υπολογισμό της δίκαιης αποζημίωσης, όπως προκύπτει από την τριακοστή πέμπτη και την τριακοστή όγδοη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001 /29/ΕΚ, σκοπός της εν λόγω δίκαιης αποζημίωσης είναι να παράσχει «επαρκή» επανόρθωση στους δημι-ουργούς για τη χρήση των προστατευόμενων έργων τους χωρίς την άδεια τους.

Για τον καθορισμό του ύψους της αποζημίωσης αυτής πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, ως «πολύτιμο κριτήριο», η «πιθανή ζημία» του δημιουργού από την επίμαχη πράξη αναπαραγωγής, ενώ πάντως η «ασήμαντη» ζημία είναι πιθανό να μη γεννά υποχρέωση πληρωμής. Έτσι, πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα να περιλαμβάνει η εξαίρεση της ιδιωτικής αντιγραφής σύ-στημα «για την αποζημίωση των δικαιούχων». Από τις ως άνω διατάξεις, εξάλλου, προκύπτει ότι η πρόβλεψη και το ύψος της δίκαιης αποζημίωσης τελούν σε συσχετισμό με τη ζημία η οποία απορρέει για το δημιουργό από την αναπαραγωγή του προστατευόμενου έργου του που γίνε-ται χωρίς την άδεια του για ιδιωτική χρήση. Στο πλαίσιο αυτό, η δίκαιη αποζημίωση πρέπει να θεωρείται ως το αντιστάθμισμα της ζημίας του δημιουργού (βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψεις 39 και 40). Επιπλέον, ο όρος «αποζημίωση» στην τριακοστή πέμπτη και στην τριακο-στή όγδοη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ απηχεί τη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης να θεσπίσει ιδιαίτερο σύστημα αποζημίωσης, του οποίου η εφαρμο-γή ενεργοποιείται από την ύπαρξη ζημίας εις βάρος των δικαιούχων, η οποία ζημία δημιουργεί, καταρχήν, υπο-χρέωση «αποζημίωσης» τους. Εξ αυτού συνάγεται ότι η δίκαιη αποζημίωση πρέπει οπωσδήποτε να υπολογίζεται επί τη βάση του κριτηρίου της ζημίας που προξενείται στους δημιουργούς των προστατευόμενων έργων με την εισαγωγή της εξαίρεσης της ιδιωτικής αντιγραφής (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψεις 41 και 42). Έτι περαιτέρω, ως προς το ζήτημα των προσώπων τα οποία αφορά η «δέουσα ισορροπία» εννόμων συμφερό-ντων, η τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ προβλέπει ότι διατηρείται «ισορροπία» με-ταξύ των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των δημι-ουργών που έχουν αξίωση επί της δίκαιης αποζημίωσης αφενός, και των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων, αφετέρου (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 43). Πάντως, η παραγωγή αντιγράφου από φυσικό πρόσωπο που ενεργεί ως ιδιώτης πρέπει να θεωρηθεί ως πράξη επιζήμια για τον δημιουργό του οικείου έργου (Βλ. απόφαση] Padawan. ό.π., σκέψη 44).

Εξ αυτού, συνάγεται ότι η ζημία στον αποκλειστικό κάτοχο του δικαιώματος αναπαραγωγής προξενείται από το πρόσωπο εκείνο το οποίο προβαίνει, για ιδιωτική του χρήση, σε τέτοια αναπαραγωγή προ-στατευόμενου έργου χωρίς να ζητήσει προηγουμένως την άδεια του εν λόγω

δικαιούχου. Έτσι, το ως άνω πρόσωπο υποχρεούται καταρχήν να ανορθώσει τη ζημία που προξενεί η ως άνω αναπαραγωγή, χρηματοδοτώντας την αποζημίωση που θα καταβληθεί στον ως άνω δικαιούχο (βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 45). Σε κάθε περίπτωση, λαμβανομένων υπόψη των πρακτικών δυσχερειών προκειμένου να εντοπισθούν οι ιδιώτες χρήστες και να υποχρεωθούν να αποζημιώσουν τους δικαιούχους για τη ζημία που τους προκαλούν, και δεδομένου ότι η ζημία που μπορεί να απορреύσει από κάθε ιδιωτική χρήση, θεωρούμενη χωριστά, είναι ενδεχομένως ασήμαντη και δεν γεννά έτσι υποχρέωση πληρωμής, όπως αναφέρεται στην τελευταία περίοδο της τριακοστής πέμπτης αιτιο-λογικής σκέψης της Οδηγίας 2001 /29/EK, επιτρέπεται στα κράτη-μέλη να θεσπίσουν για τη χρηματοδότηση της δίκαιης αποζημίωσης «τέλος ιδιωτικής αντιγραφής», το οποίο δεν βαρύνει τους εν λόγω ιδιώτες, αλλά εκείνους οι οποίοι προβαίνουν σε διάθεση εξοπλισμού, συσκευών / και υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής και οι οποίοι / κατά συνέπεια διαθέτουν από νομικής ή πραγματικής άποψης τον ως άνω εξοπλισμό σε ιδιώτες ή παρέχουν σε αυτούς υπηρεσία αναπαραγωγής. Στο πλαίσιο του ως άνω συστήματος δε, η υποχρέωση καταβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής βαρύνει τα πρόσωπα που προβαίνουν στη διάθεση του εξοπλισμού αυτού (βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 46). Βεβαίως σε ένα τέτοιο σύστημα, αντιθέτως προς ό,τι φαίνεται να επιτάσσει η τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 2001 /29/EK, υπόχρεοι για τη χρηματοδότηση της δίκαιης αποζημίωσης δεν είναι οι χρήστες προστατευόμενων αντικειμένων.

Εντούτοις, πρέπει να επισημανθεί ότι, αφενός, η δραστηριότητα των υπόχρεων της ως άνω χρηματοδότησης, ήτοι η διάθεση στους ιδιώτες χρήστες εξοπλισμού, συσκευών και υποθεμάτων αναπαραγωγής, ή η υπηρεσία αναπαραγωγής την οποία παρέχουν, συνιστά την αναγκαία πραγματική προϋπόθεση ώστε τα φυσικά πρόσωπα να αποκτήσουν αντίγραφα για ιδιωτική χρήση. Αφετέρου, οι ως άνω υπόχρεοι ουδόλως εμποδίζονται να μετακυλίσουν το τέλος ιδιωτικής αντιγραφής στο αντίτιμο της διάθεσης του εν λόγω εξοπλισμού, των συσκευών και των υποθεμάτων αναπαραγωγής ή στο αντίτιμο της παρασχεθείσας υπηρεσίας αναπαραγωγής. Έτσι, με το τέλος βαρύνεται τελικά ο ιδιώτης χρήστης που καταβάλλει το ως άνω αντίτιμο. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο ιδιώτης χρήστης προς τον οποίο διατίθεται ο εξοπλισμός, οι συσκευές και τα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής ή ο οποίος λαμβάνει υπηρεσία αναπαραγωγής πρέπει να θεωρείται, στην πραγματικότητα, ως ο «έμμεσος οφειλέτης» της δίκαιης αποζημίωσης. Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι το εν λόγω σύστημα επιτρέπει στους οφειλέτες να μετακυλίσουν το κόστος του τέλους στους ιδιώτες χρήστες και, ως εκ τούτου, με το τέλος ιδιωτικής αντιγραφής βαρύνονται οι ιδιώτες χρήστες, πρέπει να θεωρηθεί σύμφωνο με τη «δέουσα ισορροπία» πού πρέπει να εξασφαλισθεί μεταξύ των συμφερόντων των δημιουργών και των συμφερόντων των χρηστών προστατευόμενων αντικειμένων (βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψεις 46 έως 49 και παρ. 2 του διατακτικού). Προσέτι, το ως άνω περιγραφόμενο σύστημα χρηματοδότησης της δίκαιης αποζημίωσης διά επιβολής «τέλους ιδιωτικής αντιγραφής» συμβιβάζεται με τις επιταγές της «δέουσας ισορροπίας» μόνον αν ο επίμαχος εξοπλισμός συσκευές και υποθέματα αναπαραγωγής μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτική αντιγραφή και, ως εκ τούτου, να προξενήσουν ζημία στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου. Υφίσταται, επομένως, δεδομένων των απαιτήσεων αυτών, αναγκαίος σύνδεσμος μεταξύ της επιβολής του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής στον εν λόγω εξοπλισμό, τις συσκευές και στα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής και της χρήσεως τούτων για ιδιωτική αναπαραγωγή (βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 52).

Κατά συνέπεια, η άνευ διάκρισης επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής σε όλους τους τόπους εξοπλισμού, συσκευών και υποθεμάτων ψηφιακής αναπαραγωγής, ακόμη και στην περίπτωση αγοράς τους από μη φυσικά πρόσωπα, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή, δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 5 παρ. 2 της Οδηγίας 2001 /29/EK (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 53). Και αντιστρόφως, αφ' ης στιγμής ο επίμαχος εξοπλισμός διατέθηκε στα φυσικά πρόσωπα για ιδιωτικούς σκοπούς, δεν χρειάζεται να αποδειχθεί ότι πρόσωπα αυτά όντως παρήγαγαν με αυτόν ιδιωτικά αντίγραφα και προξένησαν έτσι όντως ζημία στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 54). Πράγματι, καλώς τεκμαίρεται ότι τα ως άνω φυσικά πρόσωπα επωφελούνται πλήρως από τη θέση του εξοπλισμού στη διάθεση τους, λογίζεται δηλαδή ότι κάνουν χρήση όλων των σχετικών με τον εν λόγω εξοπλισμό λειτουργιών, περιλαμβανόμενης της λειτουργίας της αναπαραγωγής (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 55). Εξ αυτού, συνάγεται ότι απλώς και μόνο η ικανότητα του ως άνω εξοπλισμού ή των ως άνω συσκευών να παράγουν αντίγραφα αρκεί για να δικαιολογήσει την επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, υπό την προϋπόθεση ότι ο εν λόγω εξοπλισμός ή συσκευές έχουν διατεθεί στα φυσικά πρόσωπα υπό την ιδιότητα τους ως ιδιωτών χρηστών (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 56).

Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το γράμμα της τριακοστής πέμπτης αιτιολογικής σκέψης της Οδηγίας 2001 /29/EK. Πράγματι, στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη αναφέρεται, ως πολύτιμο κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της δίκαιης αποζημίωσης, όχι απλώς η «ζημία» καθαυτή, αλλά η «πιθανή» ζημία. Ο «πιθανός» χαρακτήρας της ζημίας που προξενείται στο δημιουργό του προστατευόμενου έργου έγκειται στην εκπλήρωση της αναγκαίας προϋπόθεσης που είναι η διάθεση σε φυσικό πρόσωπο εξοπλισμού ή συσκευών που παρέχουν τη δυνατότητα παραγωγής αντιγράφων, χωρίς να πρέπει υποχρεωτικά να επακολουθήσει πράγματι παραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 57 και απόφαση της 7.12.2006, επί της υπόθεσης C-306/2005, SGAE vs Rafael HoteU SA, Συλλογή 2006, σελ. 1-11519 επ., σκέψεις 43 και 44). Συνακόλουθα, λοιπόν, εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι το άρθρο 5 παρ. 2 στοιχείο Β' της Οδηγίας 2001 /29/EK έχει την έννοια πως είναι απαραίτητος ο σύνδεσμος μεταξύ της επιβολής του τέλους που προορίζεται να χρηματοδοτήσει τη δίκαιη αποζημίωση στον εξοπλισμό, στις συσκευές καθώς και στα υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής και της τεκμαιρόμενης χρήσης τούτων για ιδιωτική αναπαραγωγή, και, συναφώς, δεν είναι σύμφωνη προς τη συγκεκριμένη Οδηγία η άνευ διάκρισης επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής, ιδίως σε εξοπλισμό, συσκευές καθώς και υποθέματα ψηφιακής αναπαραγωγής που δεν διατίθενται σε ιδιώτες χρήστες και προδήλως προορίζονται για χρήσεις άλλες από την παραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση (Βλ. απόφαση Padawan, ό.π., σκέψη 59 και παρ. 3 του διατακτικού). Από τα στην ανωτέρω νομική σκέψη εκτιθέμενα, τα οποία το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ, πρώην Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων - ΔΕΚ) έκανε δεκτά στην απόφαση του της 21.10.2010 επί της υπόθεσης C-467/2008, Padawan SL vs SGAE σχετικά με την πρόβλεψη δίκαιης (η εύλογης) αποζημίωσης υπέρ των δημιουργών και δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων ως αντισταθμίσεως στον περιορισμό του δικαιώματος ελέγχου της (ψηφιακής) αναπαραγωγής των συμβολών τους στα πλαίσια του αρ. 5 παρ. 2 στοιχ. β' της Οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001 για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, εξαγονται τα ακόλουθα συμπεράσματα: α) η έννοια της ιδιωτικής χρήσης οριοθετείται με βάση το ουσιαστικό κριτήριο, στα πλαίσια μίας λειτουργικής και συγκεκριμένης προσέγγισης,

προσανατολισμένης σε συγκεκριμένη αναπαραγωγή συγκεκριμένου προσώπου η οποία λαμβάνει χώρα για την ικανοποίηση ατομικών του αναγκών και επιδιώξεων. Ως εκ τούτου, για τη συγκεκριμενοποίηση της εν λόγω έννοιας τοπικά κριτήρια σχετικά με επαγγελματικά γνωρίσματα εκείνου που διεξάγει την αναπαραγωγή ή το φυσικό χώρο στον οποίο αυτή λαμβάνει χώρα ή ιδιοκτησιακά ζητήματα του χρησιμοποιούμενου τεχνικού μέσου, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά (σκέψη 45). β) Σε συνέχεια της παραπάνω παραδοχής, καθίσταται σαφές ότι ζημία από την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση στον αποκλειστικό δικαιούχο του οικείου δικαιώματος προξενείται από το πρόσωπο εκείνο που προβαίνει, στα πλαίσια των ατομικών του αναγκών, σε τέτοια αναπαραγωγή προστατευόμενου έργου ή συμβολής, χωρίς να ζητήσει προηγουμένως την άδεια του εν λόγω δικαιούχου, και το οποίο υποχρεούται καταρχήν να ανορθώσει τη ζημία που προξενεί η συγκεκριμένη αναπαραγωγή, χρηματοδοτώντας την αποζημίωση που θα καταβληθεί στον ως άνω δικαιούχο (σκέψη 45).

Έτσι, ένα σύστημα χρηματοδότησης της δίκαιης αποζημίωσης διά επιβολής «τέλους ιδιωτικής αντιγραφής», το οποίο δεν οφείλεται από τους τελικούς χρήστες -ιδιώτες που κάνουν την (ψηφιακή) αναπαραγωγή, αλλά από τους επαγγελματίες- εμπόρους που διαθέτουν στους τελευ-ταίους τον εξοπλισμό, τις συσκευές και τα υποθέματα της (ψηφιακής) αναπαραγωγής, συμβιβάζεται με τις επιστολές της Οδηγίας, καθώς, οι ως άνω τελικοί υπόχρεοι - έμποροι ουδόλως εμποδίζονται να μετακυλίσουν το τέ-λος ιδιωτικής αντιγραφής στο αντίτιμο της διάθεσης των ως άνω τεχνικών μέσων αντιγραφής ή στο αντίτιμο της παρασχεθείσας υπηρεσίας αναπαραγωγής, κατά τρόπον ώστε με το τέλος να βαρύνεται τελικά ο ιδιώτης χρή-στης ως «έμμεσος οφειλέτης» της δίκαιης αποζημίωσης (σκέψεις 46 έως 49). γ) Το προαναφερόμενο σύστημα χρηματοδότησης της δίκαιης αποζημίωσης διά επιβολής «τέλους ιδιωτικής αντιγραφής» συμβιβάζεται με τις επιταγές της Οδηγίας εφόσον ο επίμαχος εξοπλισμός, συσκευές και υποθέματα (ψηφιακής) αναπαραγωγής μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτική αντιγραφή και, ως εκ τούτου, να προξενήσουν ζημία στο δημιουργό του προστατευόμενου έργου, μη συντρέχουσας χρεί-ας απόδειξης του ό,τι πράγματι παρήχθησαν ιδιωτικά αντίγραφα (σκέψεις 52 και 54).

Σε κάθε περίπτωση, η άνευ διάκρισης επιβολή του τέλους ιδιωτικής αντιγραφής σε όλους τους τύπους τεχνικών μέσων αντιγραφής, ακόμη και στην περίπτωση αγοράς τους από μη φυσικά πρόσωπα, δηλαδή επιχειρήσεις, για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική αντιγραφή, δεν είναι σύμφωνη προς το άρθρο 5 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας (σκέψη 53). Και αντιστρόφως, αφ` ης στιγμής ο επίμαχος εξο-πλισμός διατέθηκε στα φυσικά πρόσωπα για ιδιωτικούς σκοπούς, δεν χρειάζεται να αποδειχθεί ότι τα πρόσωπα αυτά όντως παρήγαγαν με αυτόν ιδιωτικά αντίγραφα και προξένησαν έτσι όντως ζημία στον δημιουργό του προστατευόμενου έργου (σκέψη 54). Εκ των ανωτέρω δε, συνάγονταν, i) αμάχητο τεκμήριο υπέρ των δικαιούχων ότι τεχνικά μέσα ή συσκευές που διατίθενται σε ιδιώτες χρησιμοποιούνται για (ψηφιακή) αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση και ii) μαχητό τεκμή-ριο υπέρ των δικαιούχων ότι τεχνικά μέσα ή συσκευές που διατίθενται σε επιχειρήσεις ή επαγγελματίες επίσης χρησιμοποιούνται, άμεσα ή κατόπιν περαιτέρω διάθεσης τους σε μεταγενέστερο χρόνο από τους επιχειρηματίες αυτούς σε ιδιώτες, προς (ψηφιακή) αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, επιτρεπόμενης της απόδειξης εκ μέρους του υπόχρεου επαγγελματία ότι τα τεχνικά μέσα αντι-γραφής που διαθέτει χρησιμοποιούνται προδήλως για άλλους σκοπούς από την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, ώστε αυτός να απαλλαγεί από την υποχρέωση καταβολής δίκαιης αποζημίωσης [βλ. ΑΠ 2097/2013, αδημ. απόφαση Γερμανικού Ανωτάτου Ακυρωτικού Δι-καστηρίου (BGH) της 30.11.2011 (IZP 59/10), αρ. 42· Σταθόπουλο, Γνωμοδότηση από 10.10.2013 επί διαφο-ράς μεταξύ ΟΣΔΕΛ κ.λπ. κατά IBM ΕΑΑΑΣ ΑΕ αδημ., σελ.

14 έως 16 και Καλλινίκου, Αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση και εφαρμογή του άρθρου 18 Ν 2121/1993 με-τά την απόφαση] Ραδawan, ΧρΙΔ 2013,405]. δ) Τίθενται τρεις προϋποθέσεις η σωρευτική πλήρωση των οποίων καθιστά ένα σύστημα χρηματοδότησης της δίκαιης απο-ζημίωσης διά επιβολής «τέλους ιδιωτικής αντιγραφής» σύμφωνο με τη διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχείο Β` την ανωτέρω Οδηγίας: i) να υπάρχει διάθεση συσκευών και μέσων ψηφιακής αναπαραγωγής προς μη ιδιώτες, ii) οι συσκευές και τα μέσα αυτά να προορίζονται για χρή-σεις άλλες από την παραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση, και iii) ο προορισμός τους αυτός, για χρήσεις άλλες από την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, να είναι πρόδηλος. Και αντίστροφα, ένα σύστημα όπως το προαναφερόμενο συμβαδίζει με την ανωτέρω Οδηγία, εφόσον δίδει τη δυνατότητα στους επαγγελματίες εμπόρους τεχνικών μέσων (ψηφιακής) αναπαραγωγής να απαλλαγούν της καταβολής «δίκαιης αποζημίωσης» στους δημιουργούς και δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, αποδεικνύοντας ότι τα μέσα αυτά δια-τίθενται σε μη ιδιώτες και προορίζονται προδήλως για χρήσεις άλλες από την (ψηφιακή) παραγωγή αντιγρά-φων για ιδιωτική χρήση (σκέψη 59, Βλ. και Σταθόπουλο, ό.π., σελ. 16 και Καλλινίνου, ό.π., σελ. 405). Η παρ. 1 του, φέροντος τον τίτλο «Αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση», άρθρου 18 του Ν 2121/1993, ορίζει τα ακόλουθα: «Με την επιφύλαξη των επόμενων παρα-γράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου που έχει νομίμως δημοσιευθεί, εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει.

Δεν αποτελεί ιδιωτική χρήση η χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού». Περαιτέρω, η παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου, όπως τροποποιήθηκε, μεταξύ άλλων, και με την παρ. 1 του άρθρου 14 του Ν 3049/2002, προβλέπει τα ακόλουθα: «Εάν για την ελεύ-θερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συσκευές ή εξαρτήματα μη ενσωματωμέ-να ή ενσωματώσιμα στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών που λειτουργούν σε συνάρτηση με αυτούς και χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για την ψηφιακή αντιγραφή ή για την ψηφιακή μετεγγραφή από ή προς αναλογικά μέσα (εξαιρουμένων των εκτυπωτών), μα-γνητικές ταινίες ή άλλοι υλικοί φορείς πρόσφοροι για την αναπαραγωγή ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένου των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής -όπως CD-RW, CD-R, φορητοί οπτικοί μαγνη-τικοί δίσκοι χωρητικότητας άνω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (άνω των 100 Mbytes), αποθηκευτικά μέσα/δι-σκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes)- φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και στους κατά την παρούσα διάταξη δικαι-ούχους συγγενικών δικαιωμάτων, εξαιρουμένων των προς εξαγωγή ειδών. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, συμπεριλαμβανομένων και των συσκευών ή εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων ή μη ενσωματώσιμων στην κύρια μονάδα του ηλεκτρονικού υπολογιστή (εκτός από σαρωτές), των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων πρόσφορων για την αναπαραγωγή ήχου ή εικό-νας ή ήχου και εικόνας καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής -εκτός από τα αποθηκευτικά μέ-σα/δισκέτες κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes)- και σε 4% της αξίας, των φωτοτυπικών συσκευών, των σαρωτών, του χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και των αποθηκευτικών μέσων (δισκέτες) χωρητικότητας κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων (κάτω των 100 Mbytes). Σε κάθε περίπτωση ο υπολογι-σμός της αξίας γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο.

Η αμοιβή καταβάλλεται από τους εισαγωγείς ή από τους παραγωγούς των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που

λειτουργ-γούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία των δικαιούχων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την παραγωγή φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες, αποθηκευτικών μέσων (δισκετών) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων και σαρωτών (4%) κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την εισαγωγή ή την πα-ραγωγή των συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, των συσκευών και εξαρτημάτων μη ενσωματωμένων στην κύρια μονάδα ηλεκτρονικών υπολογιστών (6%), καθώς και των υλικών φορέων ψηφιακής αντιγραφής εκτός από τα αποθηκευτι-κά μέσα (δισκέτες) κάτω των 100 εκατομμυρίων ψηφίων, κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Στην έννοια των «φωτοτυπικών μη-χανημάτων ή συσκευών» συμπεριλαμβάνεται και κάθε πολυμηχάνημα το οποίο έχει τη δυνατότητα φωτοαντι-γραφικής αναπαραγωγής».

Οι ανωτέρω δύο διατάξεις εναρμονίζονται πλήρως με την Οδηγία 2001/29/EK, και δη με την προσβλέπουσα τον περιορισμό της περιουσιακής εξουσίας (ψηφιακής) αναπαραγωγής λόγω ιδιωτικής χρήσης με την καθιέ-ρωση «δικαιης αποζημίωσης», διάταξη του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχείο β` αυτής, όπως αυτή ερμηνεύτηκε από το ΔΕΕ κατά τα εκτιθέμενα στη νομική σκέψη της προηγούμενης παραγράφου, σύμφωνα με τις ακόλουθες επισημάνσεις: α) δεν προβλέπεται αδιακρίτως η επιβο-λή τελών σε όλα τα τεχνικά μέσα αναπαραγωγής που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για ιδιωτική αντιγραφή, καθώς σύμφωνα με το εδάφιο β` της παρ. 1 εξαιρείται της ιδιωτικής χρήσης η χρήση που γίνεται στο πλαίσιο μίας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού, με συνέπεια να υφίσταται εύλογος σύνδεσμος μεταξύ της εύλογης αμοιβής (όπως αποδίδεται στο κείμενο του εν λόγω ελληνικού νόμου η ταυτόσημη έννοια της «δι-καιης αποζημίωσης» του κοινοτικού δικαίου) και του οικείου περιορισμού της περιουσιακής εξουσίας ανα-παραγωγής που τη δικαιολογεί (Βλ. ΑΠ 2097/2013, αδημ.). β) Η διατύπωση της φράσης «εφόσον η ανα-παραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση εκείνου που την κάνει» στο εδ. α` της παρ. 1, καθιστά σαφή, εξ έποψης γραμματικής ερμηνείας, την οριοθέτηση της έννοιας της ιδιωτικής χρήσης με βάση το ουσιαστικό κριτήριο, με αποτέλεσμα να μην αποκλείεται αυτή και στα πλαίσια μίας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού εφόσον διενεργείται συγκεκριμένα για την ικανοποίηση ατομικών αναγκών και επιδιώξεων συγκεκριμένου προ-σώπου (βλ. Σταθόπουλο, Γνωμοδότηση από 10.10.2013 επί διαφοράς μεταξύ ΟΣΔΕΑ κ.λπ. κατά IBM ΕΜΑΣ ΑΕ, αδημ., σελ. 5 και 6). γ) Η ρύθμιση της παραγράφου 3 αφενός συνδέει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής με τη χρήση τεχνικών μέσων για την ελεύθερη αναπαραγωγή προς ιδιωτική χρήση («... Εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα ...») και αφετέρου επιβάλλει την υποχρέωση καταβολής αμοιβής σε όλες τις συσκευές ή μέσα πρόσφορα για την αναπαραγωγή έργων ή συμβολών, είτε αυτά διατίθε-νται σε ιδιώτες είτε σε μη ιδιώτες, όπως επιχειρήσεις, οργανισμούς, υπηρεσίες, καθώς δεν εξαιρεί ρητά την τελευταία περίπτωση (βλ. Σταθόπουλο, ό.π., σελ. 17).δ) Η γενική διατύπωση της παρ. 3, σε συνδυασμό με μία σύμφωνη προς το δίκαιο της ΕΕ ερμηνεία (βλ. αρ. 266 και 267 ΣΛΕΕ και ΕφΑΘ 7196/2007 Nomos), όπως αυτή αναπτύσσεται στη μείζονα πρόταση της προηγούμενης παραγράφου, υποδηλώνει την ύπαρξη ενός λανθάνοντος μαχητού τεκμηρίου για τους εισαγωγείς ή παραγωγούς τεχνικών μέσων αναπαραγωγής πρόσφορων για ιδιω-τική αντιγραφή.

Σύμφωνα με το συγκεκριμένο τεκμήριο, οι εν λόγω επαγγελματίες νοούνται κατ' αρχήν υπόχρεοι σε καταβολή της εύλογης αμοιβής και, συναφώς, στην υποβολή της σχετικής υπεύθυνης δήλωσης της επόμενης παρ. 4, εάν όμως αποδείξουν ότι τα τεχνικά μέσα ανα-παραγωγής που εισάγουν ή κατασκευάζουν διατίθενται σε μη ιδιώτες και επιπλέον προορίζονται προδήλως για χρήσεις άλλες από την αναπαραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση (διότι διοχετεύονται σε επιχειρήσεις, υπηρεσίες ή οργανισμούς που τα χρησιμοποιούν για επαγγελματική χρήση), τότε μπορούν να απαλλαγούν από την υποχρέωση καταβολής της ανωτέρω «εύλογης αποζημίωσης» (βλ. ΑΠ 2097/2013, ό.π.· Σταθόπουλο, ό.π., σελ. 17 και Καλλινίκου, Αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση και εφαρμογή του άρθρου 18 Ν 2121/1993 μετά την απόφαση Ραδawan, ΧρΙΔ 2013,405). Το δε πρόδηλο της χρήσης των ως άνω τεχνικών μέσων για επαγγελ-ματικούς σκοπούς και όχι για ιδιωτική χρήση, συνιστά ζήτημα που επαφίεται στην εκτίμηση των αποδείξεων κάθε ένδικης περίπτωσης. [...]Αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγο-ντες μη κερδοσκοπικοί αστικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευ-θύνης είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων επί των έργων και των συμβολών των μελών τους. Έχουν συσταθεί νόμιμα άπαντες, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του Ν 2121/1993. [...]Και έχουν ως μέλη τους δημιουργούς έργων του λόγου και τους εκδότες εντύπων ο πρώτος, τους δημιουργούς έργων ει-καστικών τεχνών ο δεύτερος, τους φωτογράφους ο τρίτος και τους θεατρικούς συγγραφείς ο τέταρτος. Εξάλλου, τα μέλη τους, τα ονόματα των οποίων μνημονεύονται κατ' ενδεικτική παράθεση στο αγωγικό κείμενο, έχουν αναθέσει στον καθέ-να, επί τη βάση συμβάσεων καταπιστευτικής μεταβίβασης, τη διαχείριση των περιουσιακών εξουσιών των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων επί των έργων και των συμβολών τους, την εγκείμενη στη δίωξη, είσπραξη και διανομή στα ίδια των συναφών αξιώσεων, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η εύ-λογη αμοιβή για την ιδιωτική αναπαραγωγή του αρ. 18 παρ. 3 του Ν 2121/1993.

Υπό καθεστώς αυτό, οι ενάγοντες έχουν το δικαίωμα, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 4 του ίδιου ως άνω άρθρου, να ζητούν από οποιονδήποτε οφειλέτη να τους υποβάλει υπεύθυνη δήλωση για τη συνολική αξία των τεχνικών μέσων που εισάγει και χρησιμοποιούνται προς αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση, επί της οποίας (αξίας) και υπολογίζεται η ως άνω εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η εναγόμενη ανώνυμη εταιρία συστήθηκε το έτος 2002, είναι θυγατρι-κή του ιαπωνικού ομίλου εταιριών τεχνολογίας «...» και έχει ως αντικείμενο εμπορικής δραστηριότητας την εισαγωγή και εμπορία τεχνικών μέσων με δυνατότητα φωτοτυπικής και ψη-φιακής αναπαραγωγής (βλ. ΦΕΚ ΤΑΕ-ΕΠΕ και ΓΕΜΗ υπ' αριθμ. 11691/20.11.2002). Εκ του συγκεκριμένου πεδίου εμπορίας της δε, σύμφωνα με την αναπτυσσόμενη στην υπό στοιχείο ΙΙΙ μείζονα πρόταση της παρούσας ερμηνευτική προσέγγιση των παρ. 3 και 1 του άρθρου 18 του Ν 2121/1993, συνάγεται» κατά μαχητό τεκμήριο, ότι η εναγόμενη είναι κατ' αρχήν υπόχρεη προς καταβολή της εύλογης αμοιβής για τον περιορισμό της περιουσιακής εξουσίας αναπαραγωγής για ιδιωτική χρήση του αυτού εν λόγω άρθρου. [...] Καταφάσκεται ότι όλοι οι ψηφιακοί σαρωτές (scanners), συνολικής αξίας 1.279.249,29 €, που η εναγόμενη εισήγαγε από την 1.1.2011 έως την 30.6.2012, διατέθηκαν από την ίδια χονδρικά σε εμπορικές εταιρίες λιανικής και από αυτές στη συνέχεια σε μη ιδιώτες, και δη σε τράπεζες, δημοσίους οργανισμούς και εμπορικές εταιρίες, για να χρησιμοποιηθούν όχι για την αναπαραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση, αλλά προς εξυπηρέτηση της επαγγελματικής τους δράσης και της εσωτε-ρικής τους λειτουργίας, χρήσεις για τις οποίες και προδήλως τα συγκεκριμένα μέσα προορίζονται εκ κατασκευής. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την ενσωματωμένο στην ως άνω ένορκη βεβαίωση πίνακα πελατολογίου της

εναγόμενη, οι εισαχθέντες κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα ψηφιακοί σαρωτές διατέθηκαν αποκλειστικά, μέσω των εμπορικών συνεργατών λιανικής της εν λόγω διαδίκου, σε επαγγελματίες, φυσικά και νομικά πρόσωπα, κυρίως σε τραπεζικά ιδρύματα [...], μεγάλες επιχειρήσεις [...] και σε δημόσιους οργανισμούς υπηρεσίες και ιδρύματα [...]. Το πραγματολογικό αυτό δεδομένο, μάλιστα, δεν αντικρούουν ειδικά οι ενάγοντες, εξαγόμενης συμφυώς έμμεσης ομολογίας τούτων ως προς την αλήθεια του (άρθρα 261 και 352 παρ. 1 του ΚΠολΔ). Επιπρόσθετα, ο μάρτυρας ανταπόδειξης στο ακροατήριο, κατά τρόπο πειστικό ένεκα της δηλωθείσας ιδιότητας ως του υπευθύνου διάθεσης (product manager) σαρωτών της εναγόμενης, εισέφερε πως το σύνολο των ως άνω πωληθέντων ψηφιακών scanners είναι μεγάλα και ακριβά μηχανήματα, προορισμένα εκ κατασκευής όχι για αναπαραγωγή αντιγράφων για ιδιωτική χρήση, αλλά για σκοπούς προδήλως ξένους προς την ιδιωτική ανα-παραγωγή, και δη αυστηρώς επαγγελματικούς, για τη διευκόλυνση των οποίων και πράγματι χρησιμοποιούνται από τους τελικούς αγοραστές.

Τέτοιου είδους επαγγελματική χρήση, άλλωστε, ως εξάγεται από τα διδάγματα της κοινής πείρας εκ της αγοράς των ως άνω μηχανημάτων από τράπεζες, μεγάλες εταιρίες και δημόσιους οργανισμούς, έγκειται στην ψηφιοποίηση τιμολογίων, δελτίων αποστολής, αποδείξεων και άλλων φορολογικών παρα-στατικών, αξιόγραφων, ταυτοτήτων, διαβατηρίων, επιστολών και γενικά εγγράφων στα οποία δεν ενσωματώνονται δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικά δικαιώματα, για λόγους δημιουργίας ψηφιακού αρχείου, ηλεκτρονικής μηχανοργάνωσης και διευκόλυνσης τόσο της εσωτερικής λειτουργίας όσο και της παροχής αγαθών και υπηρεσιών προς τρίτους. Η κατάφαση των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών, εξάλλου, δεν αναι-ρείται από την κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης στο ακροατήριο, ο οποίος παραδέχθηκε μεν τη χρήση των ανωτέρω ψηφιακών σαρωτών από μεγάλες επιχειρήσεις, τράπεζες και οργανισμούς, ενέμεινε δε στη δυνατότητα χρήσης αυτών από μεμονωμένους υπαλλήλους προς παραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων, και, ως κατατείνουσα σε επιτυχή ανατροπή του λανθάνοντος στην παρ. 3 του άρθρου 18 του Ν 2121/1993 μαχητού τεκμηρίου υπεγγυότητας της εναγόμενης, ως αυτό ερμηνεύεται υπό το φώς του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. β` της Οδηγίας 2001/29/EK και σε συμφωνία με τις κρίσεις του ΔΕΕ στην απόφαση Padawan, κατά τα ειδικώς αναιττυσσόμενα στις υπό στοιχεία II και III νομικές σκέψεις της παρούσας, άγει στη διάγνωση της μη οφειλής από την εναγόμενη προς τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής στην ένδικη περίπτωση.

Εξάλλου, ως προς τους ισχυρισμούς των εναγόντων ότι οι πωληθέντες κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα από την εναγόμενη ψηφιακοί σαρωτές, ως μέσα πρόσφορα για την παραγωγή ιδιωτικών αντιγράφων, ακόμα και στην προκει-μενη περίπτωση τελικής διάθεσης τους σε επαγγελματίες, και δη τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις και δημόσιους οργανισμούς, δεν είναι πρόδηλο ότι χρησιμοποιούνται αποκλειστικά για επαγγελ-ματική χρήση, καθώς αφενός είναι δυνατό να χρησιμοποιηθούν μεμονωμένα από υπαλλήλους για ιδιωτική αναπαραγωγή και αφετέρου δεν αποκλείεται να μεταπωληθούν από τις συγκεκρι-μένες επιχειρήσεις στη συνέχεια ως μεταχειρισμένοι σε ιδιώτες, πρέπει τα επισημανθούν τα ακόλουθα: Κατ` αρχάς, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στις νομικές σκέψεις της παρούσας, και ιδίως στις υπό στοιχεία Π και ΠΙ εξ αυτών, εκ της διάταξης της παρ. 3 του άρθρου 18 του Ν 2121/1993, ως αυτή ερμηνεύεται από το Δικαστήριο τούτο με βάση τη δεσμευτική για αυτό ερμηνευτική προσέγγιση από το ΔΕΕ της παρεμφερούς κοινοτικής διάταξης του άρθρου 5 παρ. 2 στοιχ. β` της Οδηγίας 2001/29/EK στην απόφαση του της 21.10.2010 επί της υπόθεσης C-467/2008, Padawan SL vs SGAE, το πρόδηλο της χρήσης των τεχνικών μέ-σων που προβλέπονται στην ανωτέρω ρύθμιση του εσωτερικού δικαίου για επαγγελματικούς σκοπούς και όχι για ιδιωτική χρήση, συνιστά ζήτημα που επαφίεται

στην εκτίμηση των αποδείξεων κάθε ένδικης περίπτωσης, με κύρια δικαιοπολιτική σκοπιμότητα την αποτροπή της άνευ διάκρισης επιβολής τέλους ιδιωτικής αντιγραφής (ή εύλογης αμοιβής) σε κάθε εξοπλισμό, συσκευή καθώς και υπόθεμα ψηφιακής αναπαραγωγής που δεν διατίθεται σε ιδιώτες χρήστες. Υπό το πρίσμα αυτό, η «πρόδηλη χρήση για επαγγελματικούς σκοπούς» πρέπει να καταφάσκει σε κάθε βιοτική περίπτωση, ως πραγματολογική παράμετρος, με βάση την απόδειξη του κύριου και βασικού τρόπου και προορισμού χρήσης και των ειδικών χαρακτηριστικών του τελικού αποδέκτη, που έχει θέσει για κάθε τεχνικό μέσο αντιγραφής ο κατασκευαστής του, και σε συνάρτηση με τη διάγνωση της σύμφωνης με τις προδιαγραφές αυτές στην πράξη διενεργούμενης χρήσης, απορριπτόμενης της δυνατότητας να αναιρείται αυτή εκ των προτέρων από την πιθανότητα το υπό εξέταση τεχνικό μέσο να χρησιμοποιηθεί μεμονωμένα για ιδιωτική αναπαραγωγή ή να πωληθεί μεταγενέστερα σε ιδιώτη, αφού μία τέτοια οπτική έγκειται σε πιθανότητες που σχετίζονται με την πώληση κάθε συσκευής αναπαραγωγής σε επαγγελματία (δεδομένου ότι τούτη, εκ των πραγμάτων λόγω των εγγενών τεχνικών προδιαγραφών της να δημιουργεί αντίγραφα και της φύσης των εμπορικών συναλλαγών, μπορεί να χρησιμοποιηθεί μεμονωμένα από τον ίδιο τον επαγγελματία ή υπάλληλο του για προσωπικούς σκοπούς ή να μεταπωληθεί σε ιδιώτη) και άγει έτσι σε αναιρέση της κρίσης της παρ. 3 του διατακτικού της προαναφερόμενης απόφασης του ΔΕΕ.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, ακόμα και αν ήθελε υποτεθεί ότι η προαναφερόμενη οπτική θα μπορούσε να γίνει δεκτή, και πάλι στην προκείμενη περίπτωση δεν είναι δυνατό να εξαχθεί κατά γενική πιθανότητα η τέλεση ιδιωτικών πράξεων αναπαραγωγής από μεμονωμένους υπάλληλους των επιχειρήσεων και οργανισμών που αγόρασαν τους ψηφιακούς σαρωτές της εναγόμενης ή η μεταπώληση αυτών σε ιδιώτες. Και τούτο διότι, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, συνάγεται αφενός ότι οι υπάλληλοι των συγκεκριμένων επιχειρήσεων ή οργανισμών θα προτιμήσουν για την εξαγωγή αντιγράφων για ατομικές τους ανάγκες κυρίως φωτοτυπικά μηχανήματα, που συνήθως διατίθενται στους χώρους εργασίας τους, και όχι σαρωτές, ένεκα του δύσχρηστου αυτών (εκ της αναγκαιότητας σύνδεσης τους με ηλεκτρονικό υπολογιστή για την παραγωγή και αποθήκευση ψηφιακών αντιγράφων και, ακολούθως, της χρείας σύνδεσης του τελευταίου με εκτυπωτή για την εκτύπωση του αποτελέσματος της αναπαραγωγής), και αφε-τέρου πως μηχανήματα του μεγέθους και της αξίας των ως άνω πωληθέντων από την εναγόμενη όταν απαξιωθούν τεχνολογικά αποσύρονται από τους χρήστες τους και σπανίως διατίθενται σε ιδιώτες μεταπωληθέντα, καθώς οι τελευταίοι προτιμούν μικρές, ευέλικτες και φθηνές συσκευές. [...] Συνεκδοχικά, λοιπόν, σύμφωνα με όλα τα παραπάνω, εφόσον στην υπό εξέταση περίπτωση δεν διαγνώσθηκε οφειλή της εναγόμενης προς τους ενάγοντες έναντι εύλογης αμοιβής της παρ. 3 του άρθρου 18 του Ν 2121/1993, και συναφώς ούτε παράνομη συμπεριφορά της εν λόγω αμυνόμενης διαδίκου κατά τις παρ. 2 και 5 του άρθρου 65 του ίδιου νόμου, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη. [...]

(Απορρίπτει την αγωγή.)